

for den nuværende Kirkeminister, at han altsaa i Virkeligheden er kommet bagefter. Men den ærede Ordfører har heldigvis ikke Ret, thi den højtærede Kirkeminister kan godt finde en god Del Omraader for sin Virksomhed, selv efter at disse Love af 1922 er vedtaget.

Dernæst bliver der ogsaa nævnt Ryslinge-Ritualet og Forholdene i Ryslinge — ja, nu kan jeg vel ikke sige „Valgmenighed“, men den Menighed, der er knyttet til Pastor Rørdam i Ryslinge. Hvis den højtærede Kirkeminister ikke selv havde nævnt det som en af Hovedgrundene — og man faar Indtryk af, at det er en Hovedgrund —, tror jeg, at jeg vilde have forbigaaet Spørgsmaalet om Forholdene i Ryslinge. Men da den højtærede Minister har nævnt det som en Grund til at fremsætte dette Lovforslag, finder jeg, at det vilde være urigtigt af mig, om jeg ikke ogsaa sagde et Par Ord vedrørende Ryslinge-Daabsritualet, som det i Øjeblikket benyttes. Den højtærede Minister udtaler endogsaa i Anmærkningerne til Forslaget, at det af et æret Medlem af dette Ting er lignet ved Dynamit under Arken og en stor Eksplosion. Og endskønt jeg kan skønne, at den højtærede Minister mener, at det er lidt for stærke Udtryk, brugte han dog selv Ordet „Eksplosioner“ i Flertal og maa vel altsaa mene, at det kan lignedes ved en Række af mindre Eksplosioner.

Jeg tror, at han dør er lidt for højt oppe; jeg tror, at det er at overvurdere Betydningen af Spørgsmaalet om Ryslinge Præst og Menighed og den Daabspraksis, de indfører tilsammen. Disse kommende Stridigheder, som den højtærede Minister øjner som Følge af de to Rækker af kirkelig Lovgivning og af Forholdenes Udvikling i Ryslinge, er efter min Mening ikke tilstrækkelig Begrundelse for, at det skulde være nødvendigt allerede nu at faa et Udvalg til at forberede Adskillelsen mellem Stat og Kirke.

Jeg skønner altsaa, at Forslaget er fremkommet for at afbøde de Tvistigheder, der muligvis kunde komme mellem Stat og Kirke, og jeg forstod jo paa den socialdemokratiske Ordfører, at han mente, at den Styrke, som Menighedsraadene har faaet, og den Svækkelse, som det har givet Ministeren, skulde indeholde Farer for Fremtiden.

Naar Ministeren nu har nævnt Ryslingesagen i denne Forbindelse, og det altsaa kan se ud til, at det har givet Anledning til, at dette Udvalg skal nedsættes og skal have det Virksomhedsomraade, jeg tidligere har nævnt, kommer det Spørgsmaal jo frem: Er Vanskelighederne i Virkeligheden saa

store, at det er nødvendigt at sætte et saadant kirkepolitisk Udvalg i Bevægelse? Det kan ikke være fra den første Række af kirkelige Love, disse Vanskeligheder hidrører, for den danske Folkekirke er jo fuldt fortrolig med Valgmenighedsbevægelsen og har gjort de Spaadomme til Skamme, der lød i 1868, da den første Valgmenighed blev anerkendt. Den danske Folkekirke har ogsaa overstaaet Frimenighedsdannelsen. Jeg behøver blot at nævne, Mors, Klim og Hanherred, Høve, Aagaard og nogle flere, saa har vi jo her en Række Frimenighedsdannelser, der staar i et nøje Forhold til den danske Folkekirke, og jeg kan ikke skønne, at Folkekirken er blevet svækket ved disse Dannelser. Saa bliver der tilbage dette med Menighedsraadens Magtfulde og saa den svækkede Kirkeminister. Jeg tror dog, at de kommer til Rette med hinanden; jeg tror ikke, at det just ligger for Menighedsraadene at ville tilegne sig alt for stor en Magt, jeg er tilbøjelig til at tro endogsaa, at de foreløbig er overmaade beskedne — det gaar jo lidt saaledes, naar noget nyt skal indarbejdes.

Jeg kommer saa til en Omtale af Statens Forhold til Ryslingesagen og dens Enkeltheder, og her tror jeg da, der er Grund til at se paa, hvad Staten i Virkeligheden har med Ryslingesagen at gøre. I Menighedsraadslovens §§ 7, 16 og 27 fastsættes Reglerne for Statens Anerkendelse gennem Kirkeministeren af en Præst og en Menighed som Valgmenighedspræst og Valgmenighed og altsaa derigennem som et Led af Folkekirken. Jeg skal ikke komme ind paa de nærmere Vilkaar vedrørende, hvad der kræves for at faa denne Anerkendelse som Præst i en saadan Valgmenighed, jeg tror ikke, det i og for sig tjener til at belyse Sagen. Det følger imidlertid af sig selv, at den Anerkendelse, som Staten kan give, den kan Staten ogsaa sætte Betingelser baade for at give og for at lade vedkommende Præst og Menighed beholde. Staten kan i denne Forbindelse tage igen, hvad den har givet, men den kan ikke tage mere igen, end hvad den har givet; den kan tage Anerkendelsen fra Menighedens Præst og fra den Menighed, som vel sagtens følger ham, men Staten, den højtærede Kirkeminister, kan ikke — og det havde han heller ikke Magt til, før Menighedsraadene kom — sætte denne Valgmenighed ud af Folkekirken.

Kirkeministeren kan indstille til kongelig Resolution, at denne Præst ikke mere er Tjenestemand i den danske Folkekirke, og der er som Følge deraf visse Handlinger